

บันทึก

เรื่อง ปัญหาข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช ๒๔๘๑
(การขนส่งโดยระบบเรือแลช)

หนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี ที่ สร.๐๒๐๓/๖๕๒๙ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๑๕ ถึง เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า กระทรวงคมนาคมขอให้ คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นตามความประสงค์ของกรมเจ้าท่าว่า การขนส่งสินค้า โดยระบบเรือแลชของบริษัท แปซิฟิก ฟาร์อีสต์ไลน์ สหราชอาณาจักร ซึ่งบริษัทพีแอนด์เอ็ม จำกัด เป็น ตัวแทนในประเทศไทย จะเปิดดำเนินการรับส่งสินค้าโดยให้เรือแลชขนาดประมาณ ๔-๕ หมื่นตัน จอดทอดสมออยู่ในบริเวณเรือพักผู้โดยสาร นอกสันดอนปากแม่น้ำเจ้าพระยาหรือบริเวณเกาะสีชัง และใช้ปั้นจั่นยกเรือลำเลียงแลชที่บรรจุสินค้าหนักประมาณ ๓๐๐-๔๐๐ ตัน ซึ่งบรรทุกมาในเรือ แลชลงน้ำและใช้เรือไทยลากจูงเรือลำเลียงแลชนี้ไปยังท่าเทียบเรือของการท่าเรือแห่งประเทศไทย หรือโรงพักสินค้าในเขตท่าเรือกรุงเทพฯ เพื่อขนสินค้าที่บรรจุอยู่ในเรือลำเลียงแลชขึ้นทั้งหมด เมื่อขนสินค้าขึ้นหมดแล้วจะรับสินค้าออกจากรถจูงในเรือลำเลียงแลชนั้น และจะลากจูงเรือ ลำเลียงแลชไปรอกขึ้นบรรทุกในเรือแลชซึ่งได้เดินทางไปเมืองท่าของประเทศอื่นและจะกลับมา รอรับสินค้าจากต่างประเทศไทยอีกครั้งหนึ่งวิธีการดังกล่าวนี้จะเป็นการขัดต่อบทบัญญัติมาตรา ๕ (๗) ประกอบกับมาตรา ๗ มาตรา ๘ และมาตรา ๔๗ แห่งพระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช ๒๔๘๑ หรือไม่ ซึ่งกรมเจ้าท่าเห็นว่าวิธีการดังกล่าวเป็นการค้าในน่านน้ำไทย จึงขัดต่อบทบัญญัติ มาตรา ๗ มาตรา ๘ และมาตรา ๔๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่เพื่อความถูกต้องในทาง ปฏิบัติจึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็น นั้น

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๓) ได้พิจารณาปัญหา ดังกล่าวประกอบกับคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงคมนาคม (กรมเจ้าท่า) แล้ว เห็นว่า ปัญหาที่พึง พิจารณาในเบื้องต้นมีว่า เรือลำเลียงแลชเป็นยานพาหนะทางน้ำหรือไม่ ได้ความว่า เรือลำเลียง แลชนี้สามารถใช้บรรทุกหรือลำเลียงของหรือสินค้าและลอยไปตามทางน้ำได้ด้วย จึงมีลักษณะเป็น ยานพาหนะทางน้ำ และเจ้าของเรือเองก็ได้จดทะเบียนเป็นเรือตามกฎหมายของประเทศ สหรัฐอเมริกาแล้ว ฉะนั้น การที่เรือลำเลียงแลชทำการขนส่งของเพื่อหากำไรภายในน่านน้ำไทยจึง เข้าลักษณะของบทนิยามคำว่า “การค้าในน่านน้ำไทย”^๑ และ “การค้าในน่านน้ำไทย”นี้จะกระทำ

^๑ มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่จะมีข้อความแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

(๗) “การค้าในน่านน้ำไทย” หมายความว่า การขนส่งคนโดยสารหรือของหรือลากจูง เพื่อ หากำไร จากเมืองท่าหรือถิ่นที่แห่งหนึ่งภายในน่านน้ำไทยไปยังเมืองท่าหรือถิ่นที่อีกแห่งหนึ่งหรือหลายแห่ง

ได้ภายใต้เงื่อนไขของบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช ๒๔๘๑ เท่านั้น

(ลงชื่อ) ส. โหตระกิตย์
(นายสมภพ โหตระกิตย์)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
พฤศจิกายน ๒๕๑๕